

Стара майка ся прощава съ сынъ-атъ си.

Прощавай сынко, много здравье,
Едничка рожбо на свѣтъ-атъ;
Така сждбата тамъ направи
Сынъ съ майка да ся раздѣлять.

Това ли чакахъ азъ отъ тебе.
Отъ какъ си още малъкъ былъ,
Та сега въ мойто старо врѣме
Въ пжть дѣлакъ си ся наредилъ?

Въ страны тѣ чюжды ще да идешъ,
Кждѣ ти сочи съвѣстѣта,
Свѣтъ-атъ и хората да видишь
И да си търсишь тамъ честѣта.

Нъ мыслишь ли тѣ, рожбо мила,
Че ще да имамъ азъ покой,
Кога отъ старость и безъ сила,
Любезный образъ спомня твой?

Ако да видя буря страшна
Съсъ силенъ дѣждъ да завали,
То моята душа нещастна
Отъ стѣ страхъ ще скоро затрепти.

Ако трѣскавицата слушамъ
И страшенъ гърмоль да гърми,
То азъ съсъ страхъ голѣмъ щж думамъ:
Ахъ, сега дѣ ли е сынъ ми?